

## POSTANOWIENIE

Dnia 24 sierpnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Joanna Lemańska (przewodniczący)

SSN Adam Redzik (sprawozdawca)

SSN Mirosław Sadowski

w sprawie ze skargi C. T.

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu toczącym się przed Sądem Apelacyjnym w (...) w sprawie o sygn. I ACa (...)

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych 24 sierpnia 2021 r.

**odrzuca skargę.**

### UZASADNIENIE

14 maja 2021 r. C. T. (dalej również: Skarżący) wniósł do Sądu Najwyższego skargę na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu toczącym się przed Sądem Apelacyjnym w [...] w sprawie o sygn. I ACa [...]

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Według art. 8 ust. 2 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 75 ze zm.; dalej: u.s.p.p.) w sprawach nieuregulowanych w ustawie do postępowania

toczącego się na skutek skargi sąd stosuje odpowiednio przepisy o postępowaniu zażaleniowym obowiązujące w postępowaniu, którego skarga dotyczy.

Wniesiona przez C. T. skarga dotyczy sprawy cywilnej. Zastosowanie znajdują zatem przepisy regulujące zażalenie w postępowaniu cywilnym. Należy do nich art. 87<sup>1</sup> k.p.c., zgodnie z którym w postępowaniu przed Sądem Najwyższym, jak również przy czynnościach procesowych związanych z tym postępowaniem, podejmowanych przed sądem niższej instancji, obowiązuje zastępstwo stron przez adwokata lub radcę prawnego. W orzecznictwie zgodnie przyjmuje się, że zażalenie do Sądu Najwyższego wniesione przez stronę osobiście, z pominięciem przewidzianego w art. 87<sup>1</sup> k.p.c. przymusu adwokacko-radcowskiego, podlega odrzuceniu bez uprzedniego wzywania do uzupełnienia tego braku (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 21 września 2011 r., I CZ 59/11, z 5 października 2012 r., IV CZ 67/12; z 16 kwietnia 2019 r. I NSP 5/19; z 25 czerwca 2020 r., V CZ 30/20).

C. T. wniósł pismo obejmujące przedmiotową skargę osobiście, a tym samym nie dopełnił obowiązku, wynikającego z art. 87<sup>1</sup> § 1 k.p.c. Analiza treści skargi i akt sprawy prowadzi do wniosku, że Skarżący nie należy również do kręgu podmiotów uprawnionych do samodzielnego działania przed Sądem Najwyższym, wymienionych w art. 87<sup>1</sup> § 2 k.p.c. W konsekwencji, skarga podlegała odrzuceniu na podstawie art. 8 ust. 2 u.s.p.p. w zw. z art. 87<sup>1</sup>, art. 394<sup>1</sup> § 3 i art. 398<sup>6</sup> § 2 i 3 k.p.c.

Ponadto, zgodnie z art. 5 ust. 1 u.s.p.p. skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy nastąpiła przewlekłość postępowania wnosi się w toku postępowania w sprawie. W orzecznictwie przyjmuje się, że skarga na przewlekłość postępowania może być wniesiona jedynie do prawomocnego zakończenia postępowania co do istoty sprawy, a skarga wniesiona później jest niedopuszczalna i podlega odrzuceniu (tak m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 27 lipca 2005 r., III SPP 127/05; z 19 stycznia 2006 r. III SPP 162/05). Z akt sprawy, która toczyła się przed Sądem Apelacyjnym w (...) pod sygn. I ACa (...) wynika, że postępowanie w tej sprawie zostało prawomocnie zakończone wyrokiem z 12 sierpnia 2020 r. Przedmiotowa skarga podlegała zatem

odrzućeniu również na podstawie art. 5 ust. 1 i art. 8 ust. 2 u.s.p.p. w zw. z art. 394<sup>1</sup> § 3 i art. 398<sup>6</sup> § 2 i 3 k.p.c.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy, orzekł jak w sentencji postanowienia.